

XXV з'їзд КОМУНІСТІВ УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVII
№ 18 (2122).

● ВІВТОРОК, 10 лютого 1976 року ● Ціна 2 коп.

В ОБКОМІ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ, ВИКОНКОМІ ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ, ОБЛАСНІЙ РАДІ ПРОФСПІЛОК ТА ОБКОМІ ЛКСМ УКРАЇНИ

ПІДСУМКИ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ ЗА ДЕВ'ЯТУ П'ЯТИРІЧКУ, 1975 РІК І ЧЕТВЕРТИЙ КВАРТАЛ 1975 РОКУ

Бюро обкому Компартії України, виконком обласної Ради депутатів трудящих, президія обласної ради профспілок та бюро обкому ЛКСМ України розглянули підсумки соціалістичного змагання колективів промислових підприємств, сільського господарства, будівництва, транспорту, зв'язку, сфери обслуговування, освіти і державних установ області за дев'яту п'ятирічку, 1975 рік і четвертий квартал 1975 року і визначили переможців.

Колективи — переможців соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки вирішено нагородити Дипломами обкому Компартії України, виконкому обласної Ради депутатів трудящих, облпрофради та обкому комсомолу.

Колективи — переможці соціалістичного змагання 1975 року заносяться до Книги пошани, а переможці в особистому змаганні нагороджуються Грамотами обкому Компартії України, виконкому обласної Ради депутатів трудящих, облпрофради та обкому комсомолу.

Колективи — переможці соціалістичного змагання за дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки вирішено нагородити Дипломами обкому Компартії України, виконкому обласної Ради депутатів трудящих, облпрофради та обкому комсомолу.

З тобою, партіє

В труді і думках, повсякденно,
Словами й планами натхненні,
Від нив колгоспних до забою —
З тобою, партіє, з тобою,

Ідемо успішно й завзято
На кожний подвиг, мов на свято,
Ідемо сім'єю молодого
З тобою, партіє, з тобою!

Віктор ГАНОЦЬКИЙ.

КОМУНІСТИ — герої нашого часу. Вони ан-
разники його заповітної
суті. Вони його життєзда-
на і творча сила. Вони —
його розум, його совість,
його честь. Найкращих,
найавторитетніших снів
своїх і дочок послала об-
ласна партійна організація
орденоносної Кіровоград-
щини на XXV з'їзд Ком-
партії України.

Напередодні відкриття
форуму комуністів рес-
публіки комсомол Кіро-
воградщини з трибуни об-
ласного зльоту перемож-
ців соціалістичного зма-
гання рапортував партії
про свої трудові звершен-
ня з завершальному році
дев'ятої п'ятирічки, за-
кликав всіх юнаків і дів-
чат області включитися в
масовий похід Ленінсько-
го комсомолу за підви-
щення ефективності ви-
робництва і якості робо-
ти, прискорення науково-
технічного прогресу, за
глибокі знання і майстер-
ність, за комуністичне
ставлення до праці.

П'ятиріччі ефективності і якості— ентузіазм і творчість молодих!

Олександр Даценко, Валентина Ефременко, Віктор Голубенко, Володимир Лапчук, Любов Шандюк, Валерій Желудков... — імена, що увійдуть до Червоної книги трудових звершень Кіровоградщини з дев'ятої п'ятирічки. Ці молоді робітники, хлібороби й тваринники своєю ударною працею досягли вершин, на які зараз йде рівняння тисяч їх молодих послідовників. Напередодні XXV з'їзду КПРС та XXV з'їзду Компартії України правофлангові соціалістичного змагання 1975 року зібралися на обласний зліт. Подих величї завершення, досягнення за верстатом, в полі і на фермі принесли вони з собою. Найперше кожен під час зустрічі доповів про готовність гідними подарунками зустріти XXV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

НА УДАРНІ РУБЕЖІ

СЛОВО УЧАСНИКІВ ОБЛАСНОГО ЗЬОТУ МОЛОДИХ ПЕРЕМОЖЦІВ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ 1975 РОКУ, ДО ВСІХ КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ ОРДЕНОНОСНОЇ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

Дорогі ровесники!
Нам випало щастя жити і працювати в роки небувал-
их звершень радянського народу у здійсненні величній
програми комуністичного будівництва, накресленої
XXIV з'їздом КПРС. Цими роками була дев'ята п'яти-
річка. Вона увійде яскравою сторінкою в історію на-
шої Батьківщини. Бо кожен з нас на своєму робочо-
му місці аніс вагому частку праці, творчих помыслив,
горіння юного серця для загальної трудової перемоги.
Тільки в 1975-ому 602 комсомольсько-молодіжних ко-
лективи промисловості, будівництва, транспорту і сфе-
ри обслуговування виконали річний план до 25 грудня,
в рахунок 1977 року працюють більше 900 молодих ви-
робничиків, а 13 з них виконали по два п'ятирічні зав-
дання.

Сьогодні ми несемо відповідальну вахту на честь
XXV з'їзду КПРС. До нових, ще вищих досягнень за-
кликала нас рідна партія на рубежі двох п'ятирічок. І
наш обов'язок — вірних синів і дочок Батьківщини —
ударною працею, відмінним навчанням відповісти на
цей полум'яний клич. Дорогоюказом, програмною дією
в житті і в праці є нині для кожного з нас проект ЦК
КПРС до XXV з'їзду партії «Основні напрями розвитку
народного господарства СРСР на 1976—1980 роки» та
постанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і
ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за
підвищення ефективності і якості роботи, за успішне
виконання народногосподарського плану на 1976 рік».

Дорогі ровесники, товариші по праці!
Ми з вами на совість попрацювали в першому робо-
чому місяці стартового року десятиї п'ятирічки. Про-
ходив він в час вахти на честь наступного форуму ко-
муністів, в час, коли ми заносили найважливіші наші до-
сягнення в Рапорт Ленінського комсомолу XXV з'їзду
партії. Досвід, набутий на передз'їздівській вахті, ми
візьмемо на майбутнє. Наше першочергове завдання—
бути найактивнішими борцями за виконання і перевико-
нання народногосподарських планів 1976 року і п'яти-
річки в цілому. Постаavimo надійний заслін будь-яким
втратам робочого часу, безгосподарності, проявам бай-
дужості. Кожну робочу зміну за верстатом, в полі, на
фермі зробимо ударною!

Закликаємо вас, молоді трудівники Кіровоградщини,
активно включитися у Всесоюзне соціалістичне змаган-
ня 1976 року! Сміливо і наполегливо впроваджуйте пе-
редовий досвід, підвищуйте професійну майстерність,
прискорюйте освоєння нових методів праці, сучасної
техніки, для зростання ефективності виробництва, по-
ліпшення якості всієї нашої роботи! Доб'ємся присво-
єння державного Знака якості всім виробам, над якими
взяв шефство комсомол! Докладемо всіх зусиль, щоб
рекордним був врожай 1976 року, найвищими надо-
брами ферми!

П'ятиріччя ефективності та якості — ентузіазм і твор-
чість молодих! — закликає нас Центральний Комітет
ВЛКСМ. Будемо ж працювати, вчитися і боротися, по-
ленінськи, по-комуністичному!

Це фото, зроблене під час перерви. Учасники зльоту обмінюються досвідом. Зліва направо — бригадир тракторної бригади колгоспу «Пірапел комунізму» Олександрійського району Микола ЛАПЧУК, бригадир тракторної бригади колгоспу «Перемога» Олександрійського району Віктор РІЗНИЧЕНКО, бригадир тракторної бригади колгоспу імені Ульянова Добровеличківського району Василь СЕМЕНЮК та трактористка колгоспу «Маяк» Знаменського району Ніна ГОЛІНК.

Фото В. КОВПАКА.

НА ПРАВИЙ ФЛАНГ ЗМАГАННЯ!

Зліт коротким вступним словом відкрив перший секретар обкому ЛКСМ України О. О. Скічко. Про кожного учасника зустрічі прозвучали теплі і щирі слова подяки за сумління і творчість, за натхнення й поривання примножувати ударною працею багатства рідної країни.

Схвилювано зустріли учасники зльоту почесних гостей — делегата XXV з'їзду КПРС, шліфувальницю Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів Ю. В. Євтушенко, Героя Соціалістичної Праці, бригадира тракторної бригади колгоспу імені Леніна Знамянського району С. К. Онуфрієва, начальника обласного управління сільського господарства В. С. Ключа.

Славними ділами зустрічає форум комуністів країни трудові юні Кіровоградщини. За ініціативою комсомольсько-молодіжної бригади, очолюваної М. Скліфусом, на заводі «Червона зірка» напередз'їздовській вахті щомісяця сходять з конвеєрів 25 надпланових комсомольських сівалок. Нових перемог в труді добились молоді трудівники Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів та Кіровоградського виробничого швейного об'єднання. Не так давно виробам цих підприємств, над випуском яких шефствують комсомольці, присвоєно державний Знак якості. Пафос саме таких подій, якими повніється життя колективів заводів, фабрик, колгоспів, радгоспів області в ці дні і принесли на свій зліт молоді гвардійці дев'ятої п'ятирічки.

Пам'ятною подією залишиться для кожного момент вручення почесних нагород за досягнуті успіхи в соціалістичному змаганні минулих п'яти років та завершального 1975 року. Велика група юнаків і дівчат нагороджена знаками ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки» та «Золотий колос». Грамоти, перехідні призи обкому комсомолу, цінні подарунки одержала теж значна група молоді.

Найгословніший підсумок зльоту прозвучав у слові його учасників, з яким вони звернулися до комсомольців і молоді Кіровоградщини. Їх заклик — активно включитись в патріотичний рух «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!». З основоположних пунктів постанови бюро ЦК ВЛКСМ про цей рух починав свій виступ кожен учасник зльоту.

Віктор ГОЛУБЕНКО —

громадський машиніст-інструктор колони Знамянського локомотивного депо, член комітету комсомолу, нагороджений срібним знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки». В 1975 році провів 81 великогабаритний поїзд, зекономив 15 тисяч кіловат-годин електроенергії.

РЕКОРД СТАЄ НОРМОЮ

— До дня відкриття XXV з'їзду КПРС колектив нашої вантажно-електровозної комсомольсько-молодіжної колони, в якій працює 11 локомотивних бригад, зобов'язався провести 600 великогабаритних поїздів, перевезти понад план 250 тисяч тонн народногосподарських вантажів. Слова дотримали. На чому ж ґрунтується

наша впевненість?

Ще тодісмі недовий рубіж — 3600 тонн — був для машиністів колони заповитим. Першим подолати психологічний бар'єр Володимир Мезинюк і Борис Зайкевич. На важкому відізку колії від Знамянки до П'ятихаток вони провели поїзд вагою 3600 тонн. Тоді не був рекорд. А тепер — норма.

Проте, якщо орієнтуватись тільки на норму, вагонних показників не досягнеш. Після першого рекорду, був другий, третій... Раніше ми й мріяли

не могли про те, що коли-небудь проведимо вагонів в 4500 тонн. Зараз на відізку колії Знамянка — Шепченкове іноді не вдається зробити.

Існує багато факторів підвищення ефективності нашої роботи. І, вважаю, найголовніші — підвищення кваліфікації залізничників, широкі впровадження передових методів праці.

За роки дев'ятої п'ятирічки у нас парк електровозів локомотивного депо був переведений на незалежне збудження тягових двигунів. Зі старими знайомими особисті не поновлення не мали змоги. Тому відкрили спеціальні курси, на яких навчалися і машиністи, і помічники, і працівники допоміжних служб. Ось так, в процесі переходу на нову технологію експлуатації локомотивів, і виникла думка посту-

ново збільшувати тонажність поїздів. Ми відчуваємо необхідність у цьому, адже в десятиріччя п'ятиріччя доведеться працювати на восьмиосних електровозах ВЛ-80К, які за своєю конструкцією будуть складнішими від ВЛ-60К, але ефективнішими в експлуатації.

І зараз машиністи колони навчаються на курсах підвищення кваліфікації. Своїми методами праці ми часто ділимося з суперниками по змаганню — колективом комсомольсько-молодіжної колони, очолюваної Олександром Савином.

П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!

Постанова бюро ЦК ВЛКСМ наголошує:

● НА ВИХОВАННІ У МОЛОДІ КОМУНІСТИЧНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ПРАЦІ, СТВОРЕННІ У КОЖНОМУ МОЛОДІЖНОМУ КОЛЕКТИВІ ДУХУ ТОВАРИСЬКОСТІ, ВЗАЄМНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ І ВЗАЄМОДОПОМОГИ.

● ВИХОВУВАТИ У МОЛОДІ ПОЧУТТЯ ГОСПОДАРЯ КРАЇНИ, БЕРЕЖЛИВОГО, ЛЮБОВНОГО СТАВЛЕННЯ ДО СУСПІЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ.

● ЗОСЕРЕДИТИ УВАГУ НА ПІДВИЩЕННІ ПРОФЕСІЙНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ, ВПРОВАДЖЕННІ ПЕРЕДОВОГО ДОСВІДУ...

● АКТИВНІ УЧАСТІ В ПІДГОТОВЦІ ГІДНОГО ПОКОЛІННЯ РОБІТНИЧОГО КЛАСУ І КОЛГосПНОГО СІЛЯНСТВА, ДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ РУХУ НАСТАВНИЦТВА.

Іван ГОЛОВ —

інженер, бригадир тракторної бригади колгоспу імені Леніна Знамянського району, Герой Соціалістичної Праці.

ТІЛЬКИ ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

— Коли я закінчив курси водіїв і повернувся до колгоспу, мене викликали на засідання комітету комсомолу, доручили створи-

ти комсомольсько-молодіжний колектив. Зараз він об'єднує тринадцять членів ВЛКСМ.

Підняв роботу в цьому почався не з дня офіційного затвердження, а з тих перших незапланованих комсомольських зборів, де розглядали поведінку нашого товариша. Після зміни юнак виник. А наступного дня ми не дозволили вийти йому з руки кермо. Кожен з нас підверто висловив хлопцеві свою думку. Підраховували збитки, заподіяні господарству цим вимушеним прогулом. Ось тоді і відбулася у нас розмова про ставлення до праці.

Ще вищі зобов'язання взяли на перший рік десятиріччя. В день відкриття XXV з'їзду Компартії України ми рапортувалимемо про виконання виробничого плану січня та двох декад лютого, а в день початку роботи XXV з'їзду КПРС — планів двох місяців та першої декади березня.

Семен Карпович ОНУФРІЄВ —

наставник молоді, бригадир тракторної бригади колгоспу імені Леніна Знамянського району, Герой Соціалістичної Праці.

ДВАТИ ПРО ЗМІНУ

— Виховання гідної і надійної хліборобської зміни — процес складний і тривалий.

Із досвіду виховної роботи гіталовців ми запозичили чимало хорошого. І якщо інші майже половина механізаторів бригади — члени ВЛКСМ, це якраз і є результат втілення того досвіду в життя.

У бригаді 73 трактори, 50 комбайнів різних марок, обробляємо понад 7 тисяч гектарів орної землі. Масштаби великі. І ясно: аби ми не робили ставку на молоді, аби кожен механізатор не оволодів декількома суміжними спеціальностями, інші, після злиття бригад, важко було б досягти такої продуктивності праці.

Тепер наші хлібороби часто бувають у школі, а учні — часті гості в бригаді.

Минулого року ми обладнали своїми силами у школі ка-

бінет профорієнтації, навчали учнів хліборобській справі. Завантажили з ними проводили механізатори, спеціалісти. Двадцять чотирьох випускників склали екзамени і отримали механізаторське посвідчення. Не всі пішли до бригади. Лише сім хлопців — тих, хто полює поле і хліборобську справу. Але працюють поначки не гірше досвідчених.

Доводилось мені бути в багатьох господарствах. У деяких гостро стоїть питання закріплення випускників СПТУ, в інших молоді не довіряють нову техніку і хлопці йдуть на заводи. Чому виникають ці проблеми? Бо наставницький рух у тих колгоспах ще не набрав широкого розмаху. Саме наставник повинен допомогти знайти юнакам і дівчатам своє місце в житті.

Олександр ДАЦЕНКО —

формувальник ливарного цеху сірого чавуну двічі орденів, який в дев'ятій п'ятирічці виконав майже сім річних замовлень державного значення.

ЗАМОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ЗНАЧЕННЯ

дального лиття. І ось на фініші дев'ятої п'ятирічки, в 1975 році, колектив цеху не лише виконав доведене завдання, а й випустив значну кількість тонн придатного лиття понад план. Порівняю і бачу, вирішили за цей час виробничі потужності, а ще більше ті, хто дбав про ці позитивні зміни. Формували перекопання, зміни дивились далі порогу цеху і гуртку комсомольської молоді, вся наша радянська дисципліна, другий рік ми навчались в гуртку за програмою «Основні економічні знання». Наш «університет» політичних знань, який веде молодий комуніст, інженер-технолог Пилип Гладун, вчить до праці, бути господарями в цеху, на заводі... В гуртку кожен із нас твердо засвоїв, що свої зміни завдання просто

не можна не виконувати. Уя, якщо ти справжній робітник, потрібно обов'язково перевищувати темпи в роботі. Починаючи з 1972 року, бригада перейшла від дослідно-технічних норм до технічно обґрунтованих. Всі хлопці за роки п'ятирічки підвищили свою кваліфікацію: з основного мають другий і третій розряди при найвищому четвертому, освоїли машинний спосіб формувки. Свідомість того, що важливу справу робимо для країни, піднімає дух в соціалістичному змаганні, хочеться завтра працювати краще, ніж напередодні.

Розуміють у нас — більше литва відправимо іншим цехам, більше сівалок буде. Більше сівалок — краще продати хліб. Виконуємо замовлення державного значення.

— Довгий час наш цех був відстаючим на підприємстві. Навіть ще в 1972 році, наприклад, не додавали чимало при-

Цінний приз Кіровоградського обкому комсомолу — у трактористки колгоспу імені Леніна Знамянського району Валентини Єфремової, її друге місце серед перших секретарів обкомів комсомолу О. О. Скічко, 1970 В. КОВНАК.

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

КОМУНІСТИ: ВІРА, ХАРАКТЕР, ЖИТТЯ

Непросто вважати зміст цих понять. Воістину великий, священний союз поколінь людей, діяння чий овіяні непогасним ореолом лєнінської мислі. Ось вони стоять перед тобою, ровеснику: у житті, у книзі, у кінофільмі. Біля серця кожного червоного книжечка — невеличка, та найдорожча з усіх свідчень їх яскравих незабутніх біографій — партійний квиток.

Як же зростає віра цих людей, утверджувалися їхні комуністичні ідеали, як гартувалися воля і характер у безмежному вірі нового життя? Слово — про долі комуністів, у яких втілені найкращі риси нових людей.

„БОРЦЕМ — НАЗАВЖДИ...“

Трифон Маркович Гуляницький, — учасник трьох революцій, герой партизанського підпілля на півдні України у 1918 році. На фронтах громадянської війни був бойовим соратником Г. І. Котовського, І. Е. Якіра, І. Ф. Федька та інших радянських поєначальників. Про героїчні діла полум'яного борця за справу Леніна ще за його життя ходили легенди. Т. М. Гуляницький обраний почесним громадянином Кіровограда, у двох селах Миколаївської області йому споруджено пам'ятники, іменем героя-борця названі школи, палаци культури. Раднарком УРСР назвав ім'ям Гуляницького одне з сіл у степах Побужжя. Саме там, під Первомайськом, у грізному дев'ятиднішньому бої Комуністичного загону перемогли банду Колоса.

Вивчаючи життєпис цієї незвичайно мужньої, відданої справі революції всім розумом і серцем людини, з бентегою читаєш хвилюючі рядки, написані Трифоном Марковичем незадовго до смерті: «Вічно молодий той, хто вміє залишитися борцем назавжди».

Скільки тих подій, епізодів, сміливих вчинків — перейшло за життя! Та на всі повинно вистачити пам'яті!

...Погляньте лише, а вони схожі! Наче брати, — здивовано констатували друзі на таємній квартирі в Одесі, де Трифон Гуляницький вперше стрівся із Григорієм Котовським. Обидва герої, посміхаючись, дивилися один одному в очі, як побратими, поріднені однією великою справою.

...Ось червоний бронепоезд мчить до Помічної після перестрілки з махновцями. Лишилося небагато, вже забілили віддала шлагбауми пристанційного переїзду. Та раптом з головної платформи надривно скомандували зупинку. Назустріч бронепоезду мчав паровоз. То бандити запустили тарана.

— Давай задній хід! — радить Трифон Маркович машиністові.

Бронепоезд ледве встиг зупинитися, намагаючись змінити напрям руху, і тим пом'якшити удар. За якусь хвилину «дикий» паровоз вріжеться у бронепоезд червоних.

— Виходи! Усім на нас! — командує Гуляницький, а сам біжить до «арбеля». «Розтрощити снарядом, будь-як, аби лиш зупинити», — миттю спалахнула думка. Швидко зарядив гармату... Постріл і вибух злилися воедино. Від чорного «дикуна» залишилися тільки рама і колеса.

Він уже був більшовиком, хоч до партії вступив у Єлисаветграді, після того, як у Петрограді побував у М. І. Подвойського, слухав його пристрасну промову, ловив кожне слово секретаря ЦК партії більшовиків О. Д. Ставова, котра закликала демобілізованих після першої світової війни солда-

тів завершити справу революції, розпочату у лютому 1917 року.

Невдовзі, у вересні того ж року, Т. М. Гуляницький як заступник голови більшовицької організації Єлисаветграда знову збирався в дорогу до Петрограда. Обирали його делегатом історичного II з'їзду Рад.

Коли В. І. Ленін виголошував промову, Трифон Маркович ніби забув про все на світі. Вслухався, всім серцем відчувуючи правду простих і великих вождевих слів, і душа сповнювалася передчуттям світлого майбуття...

А після трудних бойових доріг, зустрівшись із сім'єю, мимоволі змахнув сльозу:

— Вижили, рідні мої! — обіймав дітей, дружину, міцно притискав до грудей.

— Скільки лиха зазнали, — витирала очі Параска Гаврилівна, пізнаючи і не пізнаючи чоловіка. У військовій командирській формі вона бачила його вперше. Трифон Маркович уже знав, що знайомі робітники переховували сім'ю від банд.

...Зголоднілому, стомленому після боїв з денікінцями, Т. М. Гуляницькому розвідники принесли казанок теплого молока. Але командир не став його пити, а поніс незнайомій жінці з дитиною, котра прийшла до штабу побути біля свого пораненого чоловіка, теж командира:

— Прошу прийняти молоко для дитини, — ніяково сказав.

Жінка почервоніла, взяла молоко, подякувала. А Трифон Маркович, дивлячись на крихітну її доньку, розчулено додав:

— Моя Паша таких шестеро викохала...

А. НЕЧИТАЙЛО, спенкор «Молодого комунара».

СТАХАНОВКА

Спливали роки. Приходив досвід. У 1935 році дівчина вступила в лави зачинателів стахановського руху на рідному підприємстві. Ставши на ударну вахту, вона в перші ж місяці після подвигу славетного шахтаря перевищувала змінні завдання удвічі при відмінній якості продукції.

Першого жовтня 1935 року в газеті «Кіровська правда» дівчина писала: «Я систематично перевищую свою норму... Висока продуктивність праці — наслідок оволодіння технікою. Я склала держтехзамени на «відмінно».

В 1936 році Віра виконувала свої виробничі завдання на 400—500 процентів! Одна з кращих стахановок, вона вміло передавала свій досвід товаришам по роботі, допомагала молодим у оволодінні новою технікою і передовими прийомами праці. Незабаром комуніст механічного цеху прийняв її в свої ряди.

Так, укротити маємо змогу пересвідчитися, як радянська доба підносить свої символи: самовіддана праця вивела колишню батрачку у верховний орган республіки — в 1938 році трудящі міста обрали Віру депутатом Верховної Ради Української РСР. Ім'я її стало відоме всій Україні. Великим довірям і повагою Віра Семенівна користується серед комуністів. Їй виявили високу честь, обираючи делегатом XVIII з'їзду ВКП(б).

Нещодавно країна урочисто відзначала сорокаріччя стахановського руху. Помолоділими очима дивилися наші славні ветерани-звитязці на молоде покоління, звертаючись до юнаків і дівчат з теплими словами поради і настанов. І юні гідно продовжують ударні ділення своїх батьків, переймає і підносить кращі традиції старших поколінь.

До знаменних дат XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України комсомольці і молодь нашої області ще вище піднімають знамено трудової, політичної і громадської активності, ставши на передз'їздовську ударну вахту.

Ім, комуністам перших п'ятирічок, є чим гордитися у сьогоденні. Віра Семенівна Красовська, перебуваючи нині на заслуженому відпочинку, і тепер підтримує тісні зв'язки з молоддю міста, особливо з червонозорівцями, передає їм свій великий безцінний життєвий досвід.

ЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК

«У кожній сполі свій вимір часу, свій горизонт можливостей. В громадянську війну підпільний командувач полками у Вітчизні — чотирнадцятирічний ставани Героєм, з тридцятих у безсмертні лавах юні організатори колгоспів, будівельники Дніпрогесу, Магнітки. Туркменбу.

А що можна виступити сьогодні? Якій ритмі життя, діапазон справ шпалати нормальним? І де ж межа, за якою починається справжній людина — горда, неспокійна, дерзновенна навіть у нашому розширеному, спокійному, спланованому, перепланованому сьогоденні?»

Із шоденника 17-річної мисливиці 21-ї середньої школи м. Кіровограда Юлії Євтушенко. Рік 1966-й.

Це була звичайна, може, навіть, неперіодична історія в Юлії біографії. З тих, про які забувають, тільки по вони скіпляються, про які кажуть, що не буденні і без яких життя — не життя...

На партійних зборах в цеху № 2 Кіровоградського заводу тракторних гідропередач загалом про ЧП, що скоїлися нещодавно на дільниці обробки гартованої шестерні — цьому одному з кращих колективів установи «двійку» по культурі виробництва. Приблизно за собою робоче місце чомусь не зуміли.

Партія цеху оглянула обличчя комуністів — хто каже свою думку з цього приводу? Може це дрібниця, другорядна? Добре, якби виступив хтось з робітників.

Зупинив погляд на Євтушенко. Чому

саме на ній, для партії не було загадкою. Юлія якраз та людина, чия слово завжди б найбільше. Дарма, що рідкова робітниця, а на своїй дільниці зможе виправити становище ще до того, поки з'являться майстри — слухають її там не менш, аніж адміністрацію. І крім того, слово у Юлії авторитетно тверде — коли пообіцяє — зробить, щоб там не сталося.

Тільки б зрозуміла момент. Обличчя зосереджене, серйозне... І мимоволі зловив себе на думці — як же впродовж десяти років ця людина... Ніби непомітно — матерське діло на очах у всіх. І досі ж бо з пошлістю пригадують, як боялися ставити до неї старі вчорашні ніколарючки, до якої одразу пристало поблажливо-іронічне «дівко» — малесенька, тендітна. А ця маленька вже через два тижні замінити білі верстата напарницю, що захворіла, і почала працювати такими темпами, що через кілька місяців обігнала деяких нашішників. Хто міг тоді знати, що перед ними — майбутній кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, ударниця комуністичної праці, яка на рік «випередить» п'ятирічне завдання. Хто міг знати, що з цього маленького, але бойовитого групкомора, а з тим профгрупора просто державний діяч — депутат Верховної Ради УРСР, член уряду могутньої соціалістичної республіки!

...Цікаво, чи ж існують? А раптом забувають, що це дрібниця, чого-чого, а турбот у неї вистачає — і депутатських, і

Якось на уроці мужності в Кіровоградській СШ № 13 вчитель запитав старшокласників:

— Як ви вважаєте, хто може бути комуністом? І відповіді були майже однакові: «Той, хто стоїть за правду, з чистою совістю і неспокойним серцем, той, хто живе по-ленінськи...».

ДО ЗОРЯНОЇ ВИСОТИ

Для прикладу назвали ім'я Героя Радянського Союзу Миколи Кузнєцова, легендарного розвідника, мужнього комуніста. Тут же читали його листа з проханням до командування послати в тил ворога: «...Дальше перебування в бездіяльності я вважаю злочином перед собою і Батьківщиною...».

А братові: «Хіба може зупинити мене, російську людину, більшовика, страх перед смертю?.. Ні, ніколи наша земля не буде під рабським каболом фашистів. Не перевелись на Русі патріоти, на смерть підемо, але знищимо ворога!..».

Безмежна вірність Вітчизні, стремління бути завжди там, де вирішується доля народу — ось риси, які звеличили цю людину. Бо він був комуністом. І таких — мільйони. В роки суворих воєнних випробувань люди партії Леніна очолили народ, ідейно озброїли його і повели проти ворога. Наприкінці 1941 року в підрозділах Червоної Армії комуністів було удвоє більше, ніж напередодні війни — 1300 тисяч. А до травня 1945 року ряди партії поповнило 5 мільйонів радянських людей. Наприклад, на Кіровоградщині вже в липні 41-го було створено 32 винищувальні батальйони, в яких згуртувалось 5939 чоловік, серед яких 2361 комуніст, 1354 комсомольці.

...Палала земля. Фашисти сіяли на ній безнадію. Але сонце правди і віри не згасло. Бо його не дали захопити комуністи. Вони знаходили дорогу на зоряну висоту і там, де здавалось, і не могло бути її.

Летів у тил ворога наш

земляк з Голованівська Марко Лановенко. В район Великих Татрів доставляв боєприпаси, воїнів-десантників. Комуніст Лановенко один з перших взявся підняти в повітря кілька бомб вагою 500 кілограмів. То було особливе завдання, коли ворог намагався захопити Сталінград.

За 13 місяців до того, як Олександр Матросов кинувся на амбразуру ворожого дзота, під Чернушанською землею не буде під знам'яначини Іван Герасименко. З групою розвідників він пішов на передній край оборони противника. Зняли вартових, закидали гранатами кулеметні гнізда. Раптом з трьох дзотів нищівний вогонь. Найближче до них — сержант Герасименко, рядові Олександр Красилов і Леонтій Черемнов. Але в них вже немає гранат. Всього взвод розвідників міг залишитися на висоті назавжди, так і не виконавши до кінця завдання. І троє сміливців кидаються до амбразур дзотів...

Невдовзі для фронтової листівки поет Микола Тихонов написав «Баладу про трьох комуністів»:

І оглянувшись трос: І як с горі видна Лежить страна героїв, родина сторона, І в серце їх не прейний знакомий ровний стук, Огнем оделось серце, І знов его покрут. І близнет с разлету І близнет как заря. Не три бойца у дзота, а три богатыря. Навстречу смерти им

из амбразур горит. Но прямо сквозь метельню идут богатыри... Ишли вони від Волги до Берліна. До зоряної висоти, до щасливого дня Перемоги...

О. НАГОРНИЙ, краєзнавець.

виробничих, і в сім'ї (сирок, чуп, хворі), залунала в інститут політехнічний вступати, та й партійне бюро не записало без доручень...

Просити слова, Молодчина! — Я не говорив багато. Можна знайти, значайно, об'єктивні виправдання для цієї «двійки» — не було майстрів, відсутні налагодки. Але ж на місці лишилися комуністи, які несуть не меншу відповідальність за все, що коїться на дільниці. І тому — це не дрібниця, це — недогляд нашої партійної групи. Обійня, боги ми виправимо.

Нічого не змінилося в аудиторії — не було ні оплесків, не було й сумнішів. Іншого від Юлії й не чекали. У робочому порядку перейшли до наступного питання, і тільки ще довго ясніли посмішки — Петра Васильовича Сузімова та Івана Сергійовича Качанова. То завжди буває так, коли Євтушенко, рекомендована ними в партію, виправдовує їх надії...

Через десять днів культуру виробництва на лінії обробки гартованої шестерні було оцінено твердою «четвіркою». І цьому теж ніхто не здивувався. Бо ж була то звичайна подія в житті Юлії. Про яку забувають, тільки-но вона скінчиться, про яку кажуть, що не буденні, і без яких життя — не життя. Особливо в рік, сповнений депутатських турбот, в рік, коли ставалися підатки люди — її обрано делегатом XXV з'їзду КПРС.

«Ніколи серед молодих людей не можна погубити парікляння — життя гартує знайомі, зникає героїзм, романтика, чимало дріб'язковості. Не піро, не розумно і глибоко обурюють, таким чином казати. Бо ж час у нас згасив, як і завжди, а навкруги — стільки справ. Яку вважати гніздуваною? Думую, принцип «Найбільш втішай справу — та, яку шойно зробив, а найголовніша — та, яку починаєш», справедливий і досі. Слідуючи йому, можна здійснити справді значиме в житті».

(З виступу Ю. В. Євтушенко — депутата Верховної Ради УРСР, делегата XXV з'їзду КПРС, Рік 1970-й).

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

